

EEN DOODGEWONE JONGEN

EEN DOODGEWONE JONGEN

Michael Sels

2021

Beefcake Publishing

*Daar loopt een doodgewone jongen
Doodgewoon op weg naar huis
Niemand ziet het, niemand weet het maar
Overal loert gevaar*

Bram Vermeulen

INHOUD

1. Een doodgewone jongen	7
2. Dino's en gifgas	13
3. <i>De heks</i>	23
4. OTF	31
5. Brooddozen	38
6. Actie	44
7. Grijs en grauw	51
8. Op heterdaad betrapt	60
9. Rood alarm	67
10. Een koekje van eigen deeg	75
11. Tik tak tik tak	84
12. Een lange namiddag	93
13. Niet alleen	98
14. Bij de politie	107
15. Een school vol gevaar	114
16. Ontmaskerd	123
17. Zoek	130
18. Gekelderd	139
19. Nachtmerrie	147
20. Epiloog	154

1. Een doodgewone jongen

'Nebo!'

Een luide stem klonk door het huis.

'Ja,' antwoordde Nebo.

Het was papa die riep en hij leek ongeduldig.

'Heb je je tanden gepoetst?'

Het was tijd om naar school te gaan en Nebo stond nog in de badkamer.

'Ja,' riep hij terug.

'Kom dan! We vertrekken!'

Snel greep Nebo zijn groene tandenborstel en de wit-rode tube tandpasta. Hij was helemaal nog niet klaar om te vertrekken. Met zijn ene hand draaide hij de dop van de tube en liet die in de wasbak vallen. Met zijn andere hand plaatste hij zijn tandenborstel onder de tandpastatube en probeerde die zo stil mogelijk te houden. Als je 'm wat beter bekeek, leek die tandenborstel wel een groen, langwerpige ruimteschip. De haartjes waren een soort controlekamer waar de commandant zat en het handvat was het uiteinde van het ruimtetuig. Stel je

voor dat dit schip door het heelal vloog op zoek naar nieuwe planeten...

Nebo zag zichzelf al in de controlekamer van het ruimtetuig staan. Als commandant van het schip moest hij alles in het oog houden. Zaten ze op koers? Liepen ze niet het gevaar om tegen een meteor te botsen? Voorlopig zag alles er rustig uit maar dankzij zijn ervaring wist hij dat dit elk moment kon veranderen.

'Niets verdachts te zien, kapitein Axi?'

Naast hem stond zijn trouwe copiloot en vriend.

'Nee, commandant Nebo, maar een aanval van tandpastastralers is altijd mogelijk.'

'Blijf aandachtig!'

'Zeker, commandant.'

TUUUT TUUUT TUUUT TUUUT

'Wat is dat, kapitein?'

Hoewel commandant Nebo zijn stem niet verhief, klonk hij gespannen.

'Commandant, er komt een tandpastastraler aan!'

De aanvoerder leek even te twijfelen, maar herpakte zich snel.

'Alles naar rechts! Probeer hem te ontwijken!'

'Ja, commandant!'

Het lange, groene ruimteschip van commandant Nebo draaide traag weg van de wit-rode tandpastastraler, die alsmaar sneller leek te naderen. Kapitein Axi probeerde de snelheid op te drijven maar het was te laat! Het kanon van de tandpastastraler opende zich en spuwde een witte brij. Die vloog door de ruimte en trof de controlekamer.

'Kapitein, is er schade?'

'Nee, commandant, alles is intact maar we zien niets meer. En volgens de radar vliegen we recht naar een grijs waterkanon. Een kanjer!'

'Een waterkanon? Koude of warme straal?'

'IJskoude straal! Ik weet niet of we dit overleven.'

In het hoofd van de commandant zoefden tientallen ontsnappingsplannen voorbij, het ene nog hopelozener dan het andere. Ze zaten als ratten in de val. Hoewel hij er niet in geloofde, probeerde hij toch zelfzeker te klinken.

'Kapitein, activeer het beschermingsschild... en nog iets.'

'Wat dan, commandant?'

'Je was een fijne vriend.'

'U ook, commandant, ik ga u missen.'

Het lange, groene ruimteschip vloog nu recht onder het waterkanon door. Ontsnappen was onmogelijk. Commandant Nebo en kapitein Axi keken elkaar nog één keer aan.

'Ze gaan schieten... binnen tien seconden, negen, acht, zeven...'

'Nebo!'

'... zes, vijf, vier...'

'Nebo! Tijd om naar school te gaan!'

'... drie, twee...'

'NEEEBOOO!'

'Euh... Ja, papa.'

'Kom je nog? We moeten nu echt vertrekken.'

'Ja, ik kom!'

Commandant Nebo stak zijn groene, langwerpige tandenborstel met witte tandpastabrij in zijn mond en poetste oppervlakkig zijn tanden. Hij spoelde met water van het waterkanon. Het was een ijskoude straal, maar ja, dat overleefde hij wel.

Daarna spurtte hij naar beneden. Hij sprong in zijn schoenen en greep zijn jas.

‘Ik ben klaar, papa!’

‘En je boekentas?’

‘Oh ja.’

In gedachten was Nebo commandant van ruimteschepen en superheld eerste klas, maar in het echt was hij een normale jongen: klein van gestalte, lichtbruin haar, een smal gezicht en donkere ogen. Hij zat in het vierde leerjaar in de Regenboogschool, hield van fietsen en computerspelletjes, had zijn eigen willetje en zei regelmatig: ‘Boeit niet.’ Een heel doodgewone jongen dus.

‘Ben je klaar?’

Nebo greep zijn boekentas en stapte met zijn papa naar buiten. Tot hiertoe was alles vlot verlopen, maar daar kwam nu verandering in. Gedaan met de rust van thuis. Tijd om de gevaarlijke buitenwereld te lijf te gaan! Commandant Nebo was er klaar voor.

2. Dino's en gifgas

Voor de meeste kinderen was de tocht naar school een saaie bedoening: je moest mooi op het voetpad lopen, je mocht niet te snel gaan maar ook niet te traag, je moest wachten op elke hoek en je mocht zeker niet roepen. Vreselijk! Maar voor commandant Nebo was het allesbehalve saai. Voor hem was de weg naar school een weg vol gevaar en die begon vlak voor zijn deur.

Eerst moest hij een weg vol dinosaurussen oversteken. Die reusachtige beesten liepen heen en weer op weg naar de dichtstbijzijnde waterplas, naar een boom met lekkere bladeren of terug naar hun dinosaurushol. Je moest perfect kunnen inschatten wanneer je het best overstak en dat was niet eenvoudig. Gelukkig waren Nebo en zijn papa getraind omdat ze dit elke dag deden. Nog nooit waren ze vermord door een diplodocus of opgegeten door een tyrannosaurus rex.

Ze keken naar links. Daar kwam een rode velociraptor in volle snelheid op hen af. Met die beesten moest je opletten, die trokken zich weinig aan van andere levende diersoorten. Toen die voorbijgesneld was, lag de weg er verlaten bij aan de linkerkant. Vervolgens keken ze naar rechts en daar kwam een witte diplodocus met gele streep aan. Die hield echter halt aan de overkant van de weg. Daar wachtte hij even terwijl er mensen zijn rug op en af kropen. Dit was het moment. Nebo's vader keek nog eens naar links en riep: 'Nu!' Snel liepen beide avonturiers naar de overkant van de weg.

Oef, eerste opdracht vervuld, dacht commandant Nebo.

Hij keek naar de straat die voor hem lag. Het volgende stuk van de weg was even gevaarlijk maar op een andere manier. Hier hoefde je niet uit je doppen te kijken, maar moest je je adem wel lange tijd kunnen inhouden. Er stegen namelijk af en toe giftige dampen uit de keldergaten van de huizen. Als je die inademde, ging je niet dood, maar kreeg je waanbeelden. Je zag allerlei dingen die er niet waren en het echte gevaar werd je niet meer gewaar.

Zo kon je door een dinosaurus vermorzeld worden of in een put sukkelen zonder dat je het doorhad.

Nebo nam een diepe teug, klemde zijn neus dicht en perste zijn lippen op elkaar. Hij begon voorzichtig aan de lange tocht langs de verraderlijke roosters. Hier en daar steeg er een gifgroene wolk op. Gelukkig was hij een meester in het inhouden van zijn adem. In het zwembad kon hij bijna een minuut onder water blijven. Dit stuk was dan ook een kolfje naar zijn hand. Zelfverzekerd stapte hij verder. Maar wat was dat? Een kriebel? In zijn neus? Hij mocht nu niet niezen, niet nu de keldergaten meer en meer gifwolken braakten.

Neusgaten en mond goed dichthouden, dacht hij. Concentreer je! Je bent er bijna... nog een klein stukje...

Hij moest nog langs één rooster en dan was hij uit de gevarenzone.

'Het gaat lukken, ja... ja... JA... HA... HAA... HAAA...'

In een reflex sloeg hij beide handen voor zijn neus en sprong over het laatste rooster tot in veilig gebied.

'HATSJIE!' klonk het drie keer luid achter elkaar.

Wat een niessalvo! Nebo ademde diep in en zuchtte. Hij was blij dat hij veilig voorbij de gifgroene dampen was geraakt en hoopte dat het zijn papa ook gelukt was. Snel keek hij achterom en zag hoe die het laatste keldergat passeerde. Gelukkig maar!

Nebo ontspande want nu volgde een rustig stuk: een lange, rechte straat waar niet meteen gevaar dreigde. Wel liep je het risico onderweg *de heks* tegen te komen. Dat was een vreemde vrouw die heel het jaar door op dezelfde manier gekleed liep. Ze droeg een lange, roze regenjas, twee verschillende schoenen, een hoedje dat zelfs je oma niet zou durven dragen en ze had altijd een plastic zak van de supermarkt in haar hand die vol vreemde voorwerpen stak. Soms riep ze vreemde dingen zoals: 'En als ze dat niet willen doen, dan hak ik hun kop eraf!' of ook: 'Verwende kinderen, ik heb nog muizen en ratten moeten eten!'

Meestal liet ze je met rust maar als ze iets zei, moest je doen alsof je haar niet hoorde. Als je dat niet deed, raakte je in haar macht en liep je het risico om ter plaatse in een standbeeld te veranderen. Dat was al erg genoeg maar wat je zeker niet mocht doen, was in haar ogen kijken. Als je zo stom was om dat te doen, ging je dood. Op slag!

Nebo boog snel zijn hoofd, keek naar de straatstenen en stapte kordaat verder. Hij dacht dat *de heks* er niet stond, maar je wist maar nooit. Zenuwachtig loerde hij vanuit zijn ooghoeken en versnelde zijn pas. Eenmaal de hoek om was je veilig. Nog een paar passen en hij was er. Achter hem draaide een deur open met een piepend geluid.

‘Verwende kinderen!’ dacht hij te horen.

Dat was ze. Hij kon zijn angst niet bedwingen en zette het op een lopen. Met grote passen baande hij zich een weg tussen de vuilnisbakken en lantaarnpalen, hij stormde langs de bloemenwinkel en draaide de hoek om waar hij hard tegen een man knalde. Met zijn hoofd naar beneden begon hij te stamelen:

'Excuseer... euh... meneer... ik stapte... euh... ik liep...'

Opeens viel het hem op dat de man damesschoenen droeg.

'Excuseer... euh... mevrouw...'

Twee verschillende damesschoenen.

'Ik... euh...'

En een roze jas.

'Nee...'

En ze hield een plastic zak van de supermarkt in de hand.

Langzaam keek hij naar boven, recht in de ogen van *de heks*. Hoe dom kon hij zijn? Vliegensvlug richtte hij zijn blik weer naar de grond. Oef, ik ben niet dood, bedacht hij opgelucht, zelfs niet in een standbeeld veranderd. Hoe was dat toch mogelijk? En wat deed *de heks* hier? Normaal verliet ze nooit haar vaste stek in de straat van de bloemenwinkel en de boekhandel. Had ze hem zitten opwachten? Wat was ze met hem van plan?

'Niet zo snel, jongeman,' beet ze hem toe. 'Wil je recht in de handen van het Grijs Kruis lopen?'

Wat bedoelde ze daar nu mee? Nebo wist dat hij niet verder mocht luisteren en deed alsof hij iemand in de verte zag. Hij keek straal naast *de heks* en zwaaide naar een ingebeelde vriend. Toch bleef hij met een half oor luisteren, want hij was nieuwsgierig geworden. Waarom begon ze over een grijs kruis? Zou hij het haar vragen? Zijn buikgevoel vond dat een goed idee, maar zijn verstand zei hem dat hij het beter op een lopen zette.

'Excuseer, mevrouw, ik moet naar school,' mompelde hij en hij probeerde langs haar heen te glippen. Ze reageerde echter bliksemsnel en greep zijn jas beet.

